

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **T-MOBILE** Czech Republic, IČ 64949681
sídlem Tomíčková 2144/1, Praha 4

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**,
sídlem Sokolovská 58/2019, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. ČTÚ-67 670/2015-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 8. 2016 čj. ČTÚ-67 670/2015-603, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 3 000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d ě n í:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo k rozkladu žalobkyně změněno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro jihomoravskou oblast ze dne 22. 6. 2015, č. j. ČTÚ-72 744/2014-637/IV. vyř.- KrJ ve výroku I. tak, že žádosti v řízení ve věci určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, jehož účastníky jsou Finamax s.r.o. jako žadatel a T-Mobile Czech Republic a.s. jako poskytovatel veřejně dostupné služby elektronických

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

komunikací, se vyhovuje a určuje se, že smluvní vztah, který vznikl na základě Smlouvy významného zákazníka ze dne 4. 1. 2012, uzavřené mezi žadatelem a poskytovatelem, zanikl uplynutím výpovědní doby dne 10. 7. 2014. Zároveň bylo také rozhodnuto, že výrok II. téhož rozhodnutí (o náhradě nákladů správního řízení) se ruší.

2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaného bylo rozhodováno o žádosti společnost Finamax s.r.o. ze dne 23. 10. 2014 o vydání rozhodnutí dle ustanovení § 142 správního řádu. Žadatel se konkrétně domáhal určení zániku smluvního vztahu vzniklého na základě Smlouvy významného zákazníka č. 47247185 (dále jen „SVZ“), kterou uzavřel se žalobkyní jako poskytovatelem dne 4. 1. 2012 a kterou výpovědí ze dne 9. 6. 2014 vypověděl, což poskytovatel neakceptoval. Žadatel se proto domáhal určení ukončení SVZ.
3. Správní orgán 1. stupně svým rozhodnutím ze dne 22. 6. 2015 žádosti vyhověl a určil, že smluvní vztah, který vznikl na základě předmětné SVZ zanikl uplynutím výpovědní doby dne 10. 7. 2014. Při posuzování předmětné žádosti správní orgán 1. stupně usoudil, že SVZ nese znaky účastnické smlouvy, je druhem účastnické smlouvy, jejímž předmětem je poskytování služeb elektronických komunikací ve sjednaném množství, kvalitě a po sjednanou dobu. Nejde tedy o jiný typ smlouvy - obchodní smlouvy na poskytování výhod ve vzájemném obchodním styku, jak uváděl poskytovatel. Na základě uvedeného správní orgán I. stupně posuzoval okolnosti ukončení SVZ podle čl. 3 podmínek SVZ IV, tj. přiměřeně užil ustanovení aktuálních Všeobecných podmínek společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., a platného právního řádu České republiky. Dle nich k ukončení smlouvy může dojít dle bodu č. 2.6.2. výpovědí s výpovědní dobou 30 dnů ode dne doručení výpovědi operátorovi, přičemž jsou stanoveny podmínky úhrady nákladů v souvislosti s ukončením smlouvy. Jedná se zejména o sjednání minimálního měsíčního plnění v konkrétní výši u konkrétních telefonních stanic po určitou dobu. Jejím předmětem je tedy formálně i fakticky vznik samostatného smluvního vztahu na poskytování služeb elektronických komunikací.
4. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně rozklad. Nesouhlasila s názorem správního orgánu I. stupně, že SVZ je účastnickou smlouvou ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně měla za to, že SVZ je zvláštní specifickou smlouvou, jež je uzavírána výhradně s podnikateli a jež nemá smysl bez Účastnických smluv. Není proto důvodu ve věci aplikovat Všeobecné obchodní podmínky. Namítala, že SVZ není smlouvou o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací nebo připojení k veřejné komunikační síti, ale o nadstandardních obchodních výhodách. V SVZ si smluvní strany sjednávají práva a povinnosti na základě individuálních požadavků smluvních stran a tyto služby jsou zpravidla neveřejné a mají obchodní charakter. Služby elektronických komunikací zákazník využívá na základě účastnické smlouvy, nikoliv na základě SVZ. Poskytovatel dále poukázal na skutečnost, že ustanovení § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích s účinností od 4. 12. 2014 bylo změněno tak, že se aplikuje pouze ve vztahu ke spotřebitelům, čímž bylo potvrzeno, že SVZ nemůže být ukončena předčasně.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný, byť v napadeném rozhodnutí upravil znění výroku I. a dále zrušil výrok II. o náhradě nákladů řízení z důvodu nesprávného posouzení typu sporu v prvostupňovém rozhodnutí, po stránce věcné nevešel na námitky žalobkyně, neboť na základě ust. § 63 odst. 11 a § 63 odst. 1 písm. p) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických posoudil, že SVZ

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se řídí režimem zákona o elektronických komunikacích upravujícím účastnické smlouvy a jejich náležitosti. Uvedl, že existence SVZ a poskytování výhod a služeb elektronických komunikací s ní souvisejících nemůže probíhat samostatně bez existence účastnické smlouvy a bez poskytování služeb elektronických komunikací dle zákona o elektronických komunikacích. Smluvní režim SVZ a účastnické smlouvy je natolik provázaný, že tvoří neoddělitelný celek, tedy SVZ není čistě obchodní smlouvou o poskytování výhod, jak tvrdí poskytovatel. SVZ má sice rámcový charakter, avšak poskytovatel není oprávněn se účelovým rozdělením smluvního vztahu na SVZ a účastnickou smlouvu vyhnout aplikaci zákona o elektronických komunikacích na daný smluvní vztah. SVZ modifikuje smluvní ujednání obsažená v účastnických smlouvách, kdy žadatel se v SVZ zavazuje odebírat od poskytovatele služby elektronických komunikací v hodnotě vyšší, než jaká je ujednána v samotných účastnických smlouvách, a poskytovatel se zavazuje poskytovat žadateli služby elektronických komunikací v rozsahu větším, než jaký je ujednán v samotných účastnických smlouvách. SVZ je tedy smlouvou, z níž přímo vyplývá povinnost žadatele k čerpání služeb elektronických komunikací a tomu odpovídající povinnost poskytovatele služby elektronických komunikací ve stanoveném rozsahu za úplaty poskytnout. Jedná se tedy o smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, na niž dopadají ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

6. Dle žalovaného na základě ustanovení § 63 odst. 11 a ustanovení § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích bylo tedy možné SVZ vypovědět, a to za podmínek uplatňovaných poskytovatelem pro smlouvy uzavřené na dobu neurčitou. Žalovaný sice přisvědčil tomu, že ustanovení § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích bylo novelizováno, kdy v aktuálním znění se vztahuje toliko na smlouvy uzavřené se spotřebitelem, avšak v době podání výpovědi žadatelem bylo aplikovatelné na všechny účastnické smlouvy bez ohledu na postavení účastníka, tj. i na podnikatele a právnické osoby. Žalovaný poukázal na to, že možnost vypovědět SVZ vyplývá i ze smluvních ujednání žadatele a poskytovatele, že podmínky SVZ výpověď SVZ neupravují a užijí se Všeobecné podmínky společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., a platný právní řád České republiky. Smluvní vztah mezi žadatelem a poskytovatelem byl změněn na základě Všeobecných podmínek poskytovatele účinných od 26. 1. 2014, jež v čl. 2.6.2 umožňují smlouvu uzavřenou na dobu určitou vypovědět před uplynutím sjednané doby trvání při současném vzniku nároku poskytovatele na doplacení 20 % paušálů zbývajících do původní sjednané doby trvání smlouvy. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný jako správní orgán 1. stupně k závěru, že SVZ bylo možno vypovědět, a to s výpovědní dobou 30 dnů. Dle žalovaného správní orgán I. stupně tedy rozhodl správně, když žádosti žadatele vyhověl.
7. K důvodu změny výroku I. žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v tomto uvedl odkaz na ustanovení § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, jež se vztahuje k řízení o námitce proti vyřízení reklamace a na řízení o žádosti o určení právního vztahu nedopadá. Proto žalovaný nesprávný odkaz na ustanovení § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích z výroku I. rozhodnutí vypustil. Výrok II. o náhradě nákladů řízení pak zrušil s tím, že je v rozporu s ust. § 129 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, které upravuje náhradu nákladů řízení v rámci sporných řízení dle § 141 správního řádu. Tím však řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu není a ustanovení § 129 odst. 4 zákona tak na náhradu nákladů v rámci řízení o určení právního vztahu nedopadá.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

8. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasila s názorem žalovaného ohledně charakteru SVZ. Namítala, že SVZ může existovat sama o sobě, jelikož i v případě, že by žalovaný neměl uzavřenou žádnou účastnickou smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, mohl by využívat sjednané výhody spočívající v přidělení tzv. HW budgetu, což jsou v podstatě prostředky poskytnuté žalobkyní obchodnímu partnerovi (společnosti Finamax s.r.o.) za účelem koupě koncového zařízení (ať již k využívání služeb elektronických komunikací, tak i ke koupi jiných zařízení či příslušenství s využíváním služeb elektronických komunikací nesouvisejících) od žalobkyně. Dle žalobkyně je SVZ čistě obchodní smlouvou, na základě které jsou poskytovány obchodní výhody plynoucí z míry závazku obchodního partnera (společnosti Finamax s.r.o.) odebírat služby, které žalobkyně poskytuje. Žalobkyně na tomto místě zdůrazňuje, že neposkytuje pouze služby elektronických komunikací, ale i služby, které nejsou službami elektronických komunikací a nejsou tak regulovány zákonem o elektronických komunikacích. Je nerozhodné, zda svůj závazek k odběru služeb poskytovaných žalobkyní bude obchodní partner, který s žalobkyní tuto SVZ uzavře, plnit prostřednictvím uzavřených účastnických smluv, na základě kterých jsou poskytovány služby elektronických komunikací a služby s nimi související nebo na základě jiných smluv, např. na základě smluv kupních, na základě smluv o poskytování služby o pronájmu např. virtuálního úložiště či podobně. Je pouze na obchodním partnerovi, jakým způsobem svůj závazek minimálního měsíčního plnění, ke kterému se v rámci smlouvy významného zákazníka zavázal, naplní.
10. I pokud by byly smlouvy na sobě natolik závislé, že bez sebe nemohou existovat, nelze dle názoru žalobkyně uzavřít, že pokud se jedna smlouva (účastnická smlouva o poskytování služeb elektronických komunikací) řídí zákonem o elektronických komunikacích, měla by se tímto zákonem řídit i smlouva obchodní, sjednávající výhody při poskytování služeb poskytovaných žalobkyní, které nejsou službami elektronických komunikací.
11. Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem žalovaného, že SVZ uzavřená mezi žalobkyní a obchodní společností Finamax s.r.o. je v podstatě smlouvou rámcovou. Tato smlouva nestanoví rámcové podmínky pro další dílčí smlouvy, stanoví práva a povinnosti při využívání služeb poskytovaných žalobkyní, a to bez ohledu na existenci dalších dílčích smluv. Z uvedených důvodů namítala, že na výpověď SVZ se nevztahují ustanovení obsažená ve Všeobecných podmínkách společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. V obchodních podmínkách SVZ je zjevně uvedeno, kdy lze tuto výpověď i před uplynutím sjednané doby jejího trvání, a to pouze z důvodu, že by žalobce neposkytnul žalovanému sjednaná zvýhodnění, přičemž s ohledem na skutečnost, že není v podmínkách výslovně stanoveno, s jakou výpovědní dobou, použije se obecná výpovědní doba stanovená občanským zákoníkem. S ohledem na to, že úprava výpovědi je v Obchodních podmínkách SVZ řešena, není zde důvod k tomu, aby byla subsidiárně použita úprava ve Všeobecných obchodních podmínkách žalobkyně, když tato primárně směřuje pouze na úpravu účastnických smluv, na základě kterých jsou poskytovány služby elektronických komunikací a nikoliv na úpravu obchodních smluv.

12. Žalobkyně tedy dovozuje, že se na daný případ nevztahuje zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a nelze ani subsidiárně použít Všeobecné obchodní podmínky žalobce pro případ výpovědi Smlouvy významného zákazníka.
13. Žalobkyně v žalobě následně rozporovala i pravomoc žalovaného rozhodovat o sporu dle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, neboť jak dovozuje ze svého náhledu na povahu SVZ, nejde o spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, který by se týkal sporu o povinnostech uložených zákonem o elektronických komunikacích či na jeho základě. Na straně jedné i druhé jsou obchodní společnosti, které si sjednaly SVZ o poskytování obchodních výhod. Není zde tedy dána pravomoc správního orgánu rozhodovat o tomto typu sporu, protože se netýká poskytování služeb elektronických komunikací ani povinností uložených zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. O tomto svědčí i aktuální rozhodovací praxe soudů, která o všech závazcích ze SVZ jakožto obchodní smlouvy běžně rozhoduje. V opačném případě by tyto spory musel soud předávat k rozhodnutí na Český telekomunikační úřad, k čemuž nedochází. Smlouvou významného zákazníka si obchodní společnosti Finamax s.r.o. nesjednala poskytování služeb elektronických komunikací regulovaných zákonem o elektronických komunikacích, ale sjednala si poskytování výhod v rámci obchodního styku, která mu budou poskytnuta při splnění určitých podmínek (odběr určitého množství služeb poskytovaných žalobcem obchodní společnosti po určitou dobu, přičemž tyto služby jsou jak charakteru služeb elektronických komunikací, tak i služby, které službami elektronických komunikací nejsou).
14. S ohledem na skutečnost, že se jedná o spor plynoucí z čistě obchodní smlouvy, nemá žalovaný pravomoc rozhodovat o tomto typu sporu a ani pravomoc rozhodovat v řízení určovacím, nýbrž by měla být věc řešena obecným soudem dle § 80 občanského soudního řádu. V takovém případě by musela obchodní společnost Finamax s.r.o. prokázat naléhavý právní zájem na rozhodnutí tohoto sporu, avšak toto neprokázala, a to ani v rámci řízení před správním orgánem. Žalovaný tak vydal rozhodnutí ve věci, ke které nemá pravomoc a rozhodnutí je tak nicotné.
15. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí žalovaného byla zrušena.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný se nejprve vyjádřil k námitce žalobkyně, že žalovaný nemá pravomoc rozhodovat o tomto typu sporu a ani pravomoc rozhodovat v řízení určovacím. Poukázal na to, že posouzení pravomoci žalovaného je dle ust. § 1 odst. 1 písm. a), § 2 odst. 1 a § 3 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále též jen „kompetenční zákon“) svěřeno zvláštnímu senátu zřízenému na základě uvedeného zákona. Pakliže se žalobkyně domnívala, že žalovaný neměl vést řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu, měl podat kompetenční žalobu dle § 3 odst. 2 kompetenčního zákona, což však neučinil. Žalovaný má za to, že není v kompetenci městského soudu posuzovat, zda byla dána pravomoc žalovaného k vydání žalovaného rozhodnutí. K otázce pravomoci žalovaného k vydání rozhodnutí, dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích žalovaný poukázal na svou pravomoc rozhodovat spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu

je do určité míry kompetenčním ustanovením *sui generis*, neboť sice odkazuje na věcnou příslušnost správních orgánů, příslušné zákony, které působnost správních orgánů upravují, nicméně nemusejí obsahovat (a v řadě případů ani neobsahují) výslovná ustanovení o možnosti vydávat deklaratorní rozhodnutí na žádost. Ustanovení § 142 odst. 1 znamená, že v jakýchkoli případech, kdy právní úprava svěřuje správním orgánům působnost (věcnou příslušnost) spočívající především ve vydávání rozhodnutí, popř. jiných správních úkonů, jimiž se zakládají práva a povinnosti (opatření obecné povahy), mohou tyto správní orgány podle § 142 a za podmínek v něm uvedených rozhodovat též o tom, zda určitá práva a povinnosti, tj. právní vztahy, vznikly nebo nevznikly či zanikly nebo nezanikly (srov. VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012. ISBN 978-80-7273-166-4, str. 1099). Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích svěřuje do působnosti žalovaného rozhodování sporů týkajících se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Z ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu pak vyplývá kompetence žalovaného vydávat i deklaratorní rozhodnutí týkající se povinností specifikovaných v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

17. Žalovaný považuje argumentaci žalobkyně o typu SVZ jako obchodní smlouvy za nepřipadnou. Pro posouzení věci jsou podstatné vlastnosti konkrétní smlouvy, z níž vyplývají vztahy, jež jsou předmětem tohoto řízení. Žalovaný citoval závazek z předmětné SVZ týkající se v minimálním objemu využívat veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a souvisejících služeb na základě Účastnické smlouvy poskytovaných společnostmi T-Mobile, jakož i k dalším povinnostem.
18. Je zřejmé, že hospodářským účelem uzavření SVZ je úprava podmínek poskytování služeb elektronických komunikací, přičemž na tyto jsou navázány další služby doplňkového charakteru, jež mají čerpání služeb elektronických komunikací umožnit. Uvedené vyplývá i z Přílohy č. 1 k SVZ, jež uvádí výčet telefonních stanic, k nimž se poskytnuté výhody vztahují, jakož i ze skutečnosti, že současně s uzavřením SVZ byly uzavřeny účastnické smlouvy na poskytování služeb elektronických komunikací (jak vyplývá z Objednávky služeb pro firemní zákazníky ze dne 4. 1. 2012 a její Přílohy č. 1 – Seznam Účastnických smluv). Převažuje tedy charakter SVZ jakožto smlouvy upravující čerpání služeb elektronických komunikací. SVZ modifikuje smluvní ujednání obsažená v účastnických smlouvách, kdy žadatel se v SVZ zavazuje odebírat od poskytovatele služby elektronických komunikací v hodnotě vyšší, než jaká je ujednána v samotných účastnických smlouvách. SVZ je tedy smlouvou, z níž přímo vyplývá povinnost žadatele k čerpání služeb elektronických komunikací a tomu odpovídající povinnost poskytovatele služby elektronických komunikací ve stanoveném rozsahu za úplaty poskytnout. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že SVZ je smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, na niž dopadají ustanovení zákona o elektronických komunikacích. Aplikaci zákona o elektronických komunikacích nelze vyloučit pouze s poukazem na skutečnost, že některá marginální plnění upravená ve Smlouvě nejsou službami elektronických komunikací. Žalovaný poukázal na již trochu archaické, leč výstižné rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. R I 680/41: dle kterého byla posuzována určitá smlouva jako smíšená, a to jednak jako smlouva tržová a jednak darovací s tím, že její právní posuzování se řídilo dle toho, zda převažuje povaha smlouvy tržové či naopak. Dle žalovaného v projednávaném případě převažuje povaha SVZ jakožto smlouvy upravující čerpání služeb elektronických komunikací. SVZ je tedy smlouvou o poskytování služeb elektronických

komunikací, na niž dopadají ustanovení zákona o elektronických komunikacích, a proto je dána i kompetence žalovaného posuzovat právní vztahy z této smlouvy vyplývající.

19. Žalovaný má dále za to, že žalobní námitky, týkající se posouzení okamžiku zániku SVZ nemohou být předmětem posuzování v rámci správního soudnictví. Správní řízení bylo vedeno jako řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, přičemž předmětem posuzování byl právní vztah mezi žalobcem a společností Finamax s.r.o. vyplývající ze soukromoprávní smlouvy. Správní řízení tedy bylo vedeno v soukromoprávní věci vyplývající z občanskoprávních a obchodních vztahů. Otázka trvání SVZ zákazníka je soukromoprávní povahy, a tedy může být projednána pouze v občanském soudním řízení dle ustanovení § 244 odst. 1 občanského soudního řádu obecným soudem, nikoli v rámci správního soudnictví v řízení podle soudního řádu správního.
20. K věcné podstatě sporu má žalovaný za to, že žalobkyní uváděné ustanovení Obchodních podmínek SVZ upravující výpověď SVZ je neplatné, neboť omezuje možnost SVZ vypovědět pouze na případy, kdy žalobce neposkytne sjednaná zvýhodnění. To je v rozporu s § 63 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném ke dni 10. 6. 2014 (kdy byla společností Finamax s.r.o. podána výpověď SVZ), dle kterého smlouvu o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací nebo připojení k veřejné komunikační síti uzavřenou na dobu určitou je možné vypovědět za podmínek uplatňovaných pro smlouvy na dobu neurčitou. Obchodní podmínky SVZ tedy v rozhodné době neobsahovaly platnou úpravu výpovědi SVZ. Navíc, i kdyby úprava výpovědi SVZ zakotvená v Obchodních podmínkách SVZ platná byla, tato neobsahovala žádné ustanovení upravující délku výpovědní doby. Čl. 3 Podmínek SVZ IV pak stanoví, že „V otázkách neupravených v Účastnické smlouvě, Smlouvě významného zákazníka nebo v těchto Podmínkách se přiměřeně užijí ustanovení aktuálních Všeobecných podmínek společnosti T-Mobile Czech Republic a.s., a platného právního řádu České republiky. K tomu žalovaný podotýká, že ustanovení Všeobecných podmínek jsou ve vztahu speciality k dispozitivním ustanovením právního řádu. Proto se na otázky neupravené v SVZ či Podmínkách SVZ přednostně použijí ustanovení Všeobecných podmínek a teprve pokud ani Všeobecné podmínky použitelnou úpravu neobsahují, aplikují se dispozitivní ustanovení právních předpisů. Není dále rozhodné, že ustanovení Všeobecných podmínek směřují primárně k úpravě účastnických smluv, neboť dle výslovného ustanovení čl. 3 Podmínek SVZ IV se tato úprava přiměřeně vztahuje i na SVZ. Čl. 2.6.2 věta první Všeobecných podmínek (jež se přiměřeně použije i na výpověď SVZ) pak stanoví, že „Smlouvu uzavřenou na dobu určitou i neurčitou můžete ukončit písemnou výpovědí s výpovědní dobou 30 dnů ode dne doručení výpovědi Operátorovi.“. SVZ tedy bylo možno vypovědět, a to s výpovědní dobou 30 dnů.
21. Na základě uvedeného je žalovaný toho názoru, že městský soud není k projednání žaloby příslušný a dále že žalované rozhodnutí bylo žalovaným vydáno po právu. Žalovaný proto navrhuje, aby soud řízení o žalobě zastavil, popřípadě aby žalobu v plném rozsahu zamítl.

V. Replika žalobkyně

22. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného trvala na tom, že dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových

služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize. V ustanovení § 63 cit. zákona jsou definovány náležitosti smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací a připojení k veřejné komunikační síti a uveřejňování informací. Jestliže tedy žalovaný tvrdí, že SVZ je smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací, pak by v takovém případě bylo nezbytně nutné, aby na základě této smlouvy žalobkyně poskytovala účastníkovi (veřejně dostupné) služby elektronických komunikací. Žalobkyně však na základě SVZ žádné takové služby účastníkovi neposkytovala. Lze tedy shrnout, i s přihlédnutím k ostatním žalobním tvrzením žalobce, že SVZ není smlouvou o poskytování (veřejně dostupné) služby elektronických komunikací, jejíž režim by byl podřízen režimu zákon o elektronických komunikacích. Žalobkyně poskytovala účastníkovi toliko obchodní výhody, jejichž rozsah odvozovala od míry závazku účastníka odebírat od žalobkyně služby (a to nejen služby elektronických komunikací!). Služby elektronických komunikací jako takové byly účastníkovi poskytovány výhradně až na základě jednotlivých účastnických smluv (tj. smluv o poskytování služeb elektronických komunikací), jejichž režim se samozřejmě řídil i režimem zákona o elektronických komunikacích.

23. Žalobkyně tedy postupovala po právu, když v souladu s článkem 12. Podmínek SVZ trvala na dodržení sjednané (prodloužené) doby trvání SVZ, když nebyla naplněna žádná ze smluvních ani zákonných podmínek pro její předčasné ukončení.
24. V otázce pravomoci žalovaného žalobkyně nesouhlasí s tím, že dle ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu má žalovaný kompetenci vydávat i deklaratorní rozhodnutí týkající se povinností specifikovaných v § 129 odst. 1 zákona. Dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona žalovaný rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Žalobkyně opětovně konstatuje, že se SVZ neřídila režimem zákona o elektronických komunikacích, a proto ve vztahu k SVZ a oběma stranám této smlouvy (tj. žalobkyni i účastníkovi) tak nemohly být uloženy povinnosti uložené citovaným zákonem nebo na jeho základě.

VI. Posouzení věci městským soudem

25. Městský soud se nejprve dle logiky žalobních bodů a k argumentaci žalovaného zabýval tím, zda je k projednání žaloby věcně příslušný. Zodpovězení této otázky spočívalo v posouzení povahy napadeného rozhodnutí a právního ustanovení, na základě něhož bylo vydáno.
26. V souzené věci má být z podnětu podané žaloby předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného vydané podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve věci určení zániku smlouvy významného zákazníka, tedy ve věci určení právního vztahu, a to z důvodu žalobního tvrzení, že jde o nicotné rozhodnutí, neboť k vydání takového rozhodnutí neměl žalovaný danu věcnou pravomoc. V souzené věci tedy nejde o to, aby městský soud jako soud rozhodující ve správním soudnictví posoudil podstatu sporu, tj. platnost výpovědi SVZ, ale o přezkum, zda žalovaný byl oprávněn postupovat podle § 142 správního řádu a v tomto řízení napadené rozhodnutí vydat. Takové námitky vyplývají z podané žaloby a jsou přednostní a je ovšem třeba přitakat žalobkyni v tom, že zodpovězení této otázky závisí na podstatě sporu.

27. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
28. Podle § 142 odst. 2 správního řádu podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.
29. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že pokud lze o určité věci vést sporné řízení, pak o takové věci nemůže správní orgán vést řízení o určení právního vztahu, neboť by nebyly naplněny podmínky ust. § 142 správního řádu.
30. Při posouzení, zda žalovaný v dané věci mohl řešit otázku zániku právního vztahu (zde výpovědi) v rámci jiného správního řízení, je třeba vyjít z ust. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a to proto, že na základě pravomoci žalovaného dle tohoto ustanovení bylo prvostupňové rozhodnutí (viz záhlaví rozhodnutí) vydáno. Žalovaný tedy bezpečně vycházel ze zjištění a náhledu, že rozhoduje v určovacím řízení o určení zániku trvání právního vztahu při vědomí toho, že soukromoprávní spor mezi žalobkyní a účastníkem – společností Finamax s.r.o. vznikl podle zákona o elektronických komunikacích a není jiným obchodním sporem, o němž by měl rozhodovat soud v občanskoprávním řízení. Žalovaný tedy dovodil svou pravomoc z ust. § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a v důsledku toho i pravomoc rozhodovat v určovacím vztahu dle § 142 správního řádu.
31. Na základě uvedeného, kdy rozhodnutí žalovaného bylo vydáno jako správní rozhodnutí o určení právního vztahu (§ 142 správního řádu), a to ze sporu vzniklého podle zákona o elektronických komunikacích (o tom bude pojednáno dále), soud dospěl k závěru, že je dána pravomoc soudu k přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví, neboť jeho úkolem nebylo nalézt právo k otázce platnosti a účinnosti výpovědi SVZ, již měl právní vztah mezi žalobkyní a společností Finamax s.r.o. zaniknout, nýbrž posoudit zákonnost „správního“ rozhodnutí, zda žalovaný byl oprávněn napadené rozhodnutí vydat a zda toto rozhodnutí není, jak žalobkyně namítá, nicotné. Výrok o nicotnosti rozhodnutí, případně (ne)zákonnosti nenáleží soudu v občanskoprávním řízení, jak se domnívá žalovaný, neboť ten nerozhoduje otázku pravomoci k vydání rozhodnutí či nicotnosti správního rozhodnutí, ale zabývá se vlastní podstatou sporu. V tomto řízení se však žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatku pravomoci či podmínek k tomu, aby žalovaný o určení právního vztahu rozhodl.
32. Městský soud přisvědčuje žalovanému v jeho závěru, že spor mezi žalobkyní a společností Finamax s.r.o. vznikl podle zákona o elektronických komunikacích, přesto však soud neshledal zákonné podmínky k tomu, aby byl žalovaný ve věci oprávněn vydat rozhodnutí o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu.
33. Podle § 129 odst. 1 zákon o elektronických komunikacích Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.
34. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že k tomu, aby byla dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat, musí být kumulativně splněny dvě podmínky: jedná se o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a

účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé (osobnostní vymezení sporu), a spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení). Nadto, jak judikoval Nejvyšší soud v usnesení č.j. Cdo 2213/2013, ve sporech souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikací může být pravomoc úřadu k rozhodování sporů dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

35. Veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle § 2 odst. 1 písm. o) zákon č. 127/2005 Sb. poskytuje jen ten podnikatel, pro kterého ze zákona vyplývají povinnosti, jejichž prostřednictvím je zajištěn přístup k poskytovaným službám pro všechny uživatele za dostupnou cenu.
36. Veřejně dostupnou službou se pro účely zákona o elektronických komunikacích dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí služba, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen. To znamená, že jde o službu nabízenou předem neomezenému okruhu zájemců, z nichž se však každý z nich může stát účastníkem ve smyslu § 2 písm. a) zákona vejde-li do kontaktu s poskytovatelem služby za účelem uzavření příslušné smlouvy nebo uživatelem ve smyslu § 2 písm. b) zákona, jestliže takovou službu žádá či jí využívá.
37. Do veřejně dostupných služeb elektronických komunikací náleží dle § 2 písm. p) veřejně dostupná telefonní služba, která je vymezena jako služba umožňující přímo či nepřímo uskutečňování národních nebo mezinárodních volání, tj. spojení umožňující obousměrnou hlasovou komunikaci.
38. V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné a ze SVZ vyplývá, že žalobkyně uzavřela se společností Finamax s.r.o. dne 4. 1. 2012 Smlouvu významného zákazníka, kterou se společnost Finamax s.r.o. zavázala k odběru určitého rozsahu žalobkyní poskytovaných elektronických telefonních služeb v hodnotě měsíční platby 5000 Kč po celou dobu trvání této smlouvy, přičemž za tento závazek se žalobkyně zavázala společnosti Finamax s.r.o. poskytnout určité výhody. Závazkem žalobkyně bylo poskytnutí obchodních výhod k telefonním číslům přesně uvedeným v této smlouvě a její příloze č. 1 s uvedením výhod spočívajících v ceně volání v privátní síti, s měsíčními paušály zdarma, dále v kompenzační slevě a poskytnutí HW budgetu.
39. V souzené věci má soud za prokázané, že žalobkyně i společnost Finamax s.r.o. splňují podmínku osobnostního vymezení sporu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona, neboť žalobkyně je poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací a společností Finamax s.r.o., která si sjednala se žalobkyní SVZ za účelem odebrání veřejné telefonní služby, svědčí postavení účastníka nebo minimálně uživatele služby, o kterou žádala. Uvedené tedy svědčí o poskytování veřejné telefonní služby, nadto dle Podmínek SVZ a Všeobecných podmínek T-Mobile Czech republic a.s. pro podnikatele, jak je uvedeno ve smluvním ujednání SVZ smlouvy poskytovaných společností T-Mobile, jakož i k dalším povinnostem. Žalovaný dle znění těchto podmínek vyšel i ze skutečnosti, že smluvní odkaz na tato ujednání znamená i odkaz na poskytování slev a jiných zvýhodnění k využívání veřejně dostupné služby elektronických komunikací poskytovaných žalobkyní.
40. Společnost Finamax s.r.o. tedy uzavřela se žalobkyní SVZ, týkající se odběru určité hodnoty služeb a tím se stala účastníkem ve smyslu § 2 písm. a) zákona nebo minimálně uživatelem ve smyslu § 2 písm. b) zákona, neboť také žádala a využívá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací za podmínek stanovených předmětnou SVZ. Na výše posouzeném osobnostním vymezení předpokladu rozhodování žalovaného, tj. na

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

postavení žalobkyně a společnosti Finamax s.r.o. nemůže nic změnit marginální skutečnost, že účastníci smlouvy si ve SVZ ujednali i plnění HW budgetu, které nespadá do předmětu poskytování veřejně dostupné telefonní služby. Poskytnutí této výhody je třeba zvažovat v rámci věcného vymezení pravomoci žalovaného.

41. Soud je také toho názoru, že ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je splněna i druhá podmínka věcného vymezení sporu jako předpokladu pro rozhodování žalovaného dle zákona o elektronických komunikacích.
42. Věcný předpoklad pro rozhodování žalovaného dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je splněn povahou soukromoprávního sporu, kdy spor o trvání a platnosti SVZ je sporem účastnickým vzniklým na základě zákona o elektronických komunikacích. Poskytované služby jsou službami, které poskytuje telekomunikační operátor (zde žalobkyně) z důvodu účastnické smlouvy, neboť výhodami dle SVZ žalobkyně neposkytuje žádnou samostatnou, izolovanou službu, žádný jiný její obsah, jen modifikuje smluvní ujednání na hodnotu služeb v určitém jiném rozsahu a tomu odpovídají povinnosti účastníků smlouvy. Žalobkyně je přímým poskytovatelem služeb elektronických komunikací, je v přímém vztahu ke společnosti Finamax s.r.o., je vázána povinnostmi vztahujícími se ke smluvnímu ujednání s účastníkem (§ 61 a násl., zejména § 63 zákona o elektronických komunikacích) proto povinnosti, které z této smlouvy vznikají, jsou ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích *službami na základě tohoto zákona*. Co se týče poskytnutí HW Budgetu, je pravdou, že poskytnutí tohoto zařízení nepředstavuje poskytování služeb elektronických komunikací. Jedná se však o přístupující výhodu, která, je-li dána ve vztahu k ostatním ujednáním jen v zanedbatelné míře, nelze ji v rámci daného smluvního režimu přiznat způsobilost rozštěpit smluvní vztah tak, aby bylo možné u SVZ vyloučit aplikaci zákona o elektronických komunikacích. Tétož nebylo možné docílit ani výslovným odkazem v smlouvě, že se vztah řídí obchodním zákoníkem. Ačkoliv jde jistě vždy o obchodní vztah podléhající obchodnímu zákoníku, obligatorní smluvní povinnosti a pravomoc k rozhodování se řídí ustanoveními zákona o elektronických komunikacích.
43. Na základě uvedeného i na základě již ustálené judikatury zvláštního senátu dle zákona č. 131/2002 Sb., je k řízení ve sporech týkajících se *povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě*, příslušný správní orgán (zde žalovaný). Protože se spor mezi účastníky smlouvy týkal trvání smlouvy z důvodu výpovědi, tedy náležitosti upravené ve SVZ s odkazem na znění Podmínek SVZ a na Všeobecné podmínky společnosti T-mobile Czech Republic, šlo o spor, který žalovaný mohl a byl oprávněn vést a vydat o něm rozhodnutí dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Rozhodnutí žalovaného v takovém sporu v soukromoprávní věci mezi žalobkyní a společností Finamax s.r.o. by pak bylo přezkoumatelné soudem v občanskoprávním řízení dle § 244 a násl. občanského soudního řádu. Žalovaný však takové řízení nevedl a napadené rozhodnutí vydal podle § 142 správního řádu jako rozhodnutí deklarující trvání právního vztahu, což je v rozporu s ust. § 142 odst. 2 správního řádu.
44. Jak už bylo výše citováno, podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Nic méně, jak také stanoví § 142 odst. 2 správního řádu, podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje mj. tehdy, *jestliže může otázku vzniku, trvání nebo zániku právního vztahu řešit v rámci jiného správního řízení*. Otázkou aplikace této výjimky

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 10 As 117/2016-64, byť v jiné věci, kdy posuzoval, zda rozhodnutí dle § 142 správního řádu brání možnost vedení jiného řízení. Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*pokud bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci byla posuzována existence určitého právního vztahu, byť třeba jen jako otázka předběžná, nelze se domáhat podle § 142 správního řádu vydání deklaratorního rozhodnutí o této otázce (§ 142 odst. 2). Opačný výklad by popřel jasnou normu obsaženou v § 142 odst. 2. správního řádu. Navíc by vytvářel nepřehledné situace, kdy by se vyřešení určité právní otázky mohlo dít v paralelně vedených řízeních, jednak podle § 142 správního řádu, jednak v rámci řízení jiného.*“ Ačkoliv v judikované věci nešlo o řízení podle zákona o elektronických komunikacích, došlo uvedeným rozsudkem k potvrzení principu, že tam, kde lze vést o sporu řízení před správním orgánem, nelze duplicitně, paralelně, ale ostatně ani předběžně rozhodovat zásadní právní otázky téhož vztahu v rozhodnutí dle § 142 správního řádu.

45. Městský soud v souladu s uvedeným a procesní logikou celé věci vycházející z výjimky dle ust. 142 odst. 2 správního řádu, vyložené ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, shledal zákonnou překážku pro vydání rozhodnutí v této věci dle § 142 správního řádu. Umožňuje-li zákon žalovanému rozhodovat s konstitutivními účinky dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích na základě žádosti účastníka, nelze takovému rozhodnutí předejít rozhodnutím dle § 142 správního řádu, deklaratorně stvrzujícím podstatnou otázku trvání právního vztahu. Řízení podle § 142 správního řádu není předpokladem ani náhradou pro jiná řízení, v nichž je zapotřebí zásadní sporné otázky určitého právního vztahu vyřešit s konstitučními účinky. Žalovaný proto nemohl na žádost navrhovatele obejít správní řízení, v němž je jako správní orgán oprávněn rozhodnout spor o podmínkách výpovědi jako jedné z náležitostí SVZ, významné pro zjištění, zda právní vztah mezi účastníky podle zákona o elektronických komunikacích trvá i nadále. Přestože žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval skutkovou a právní argumentací k otázce výpovědi, kterou by zřejmě uplatnil i ve sporném řízení, soud nemohl přitakat výroku rozhodnutí vydanému podle § 142 správního řádu, který nemá kýžené právní účinky rozhodnutí ve sporu dle § 129 odst. 1 zákona a kdy z tohoto důvodu nemají účastníci ani přístup k přezkumu takového rozhodnutí dle § 129 odst. 1 zákona v občanském soudním řízení dle § 244 o.s.ř. a správní soud nemůže tento přezkum poskytnout.

VII. Závěr

46. Na základě shora uvedených důvodů Městský soud v Praze sice nevešel na tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť žalovaný je obecně nadán pravomocí vydávat rozhodnutí podle § 142 správního řádu, nicméně shledal, že toto rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu s ust. § 142 odst. 2 správního řádu bez toho, aby žalovaný, po poučení navrhovatele a žalobkyně a v součinnosti s nimi vedl řízení a o věci rozhodl dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.
47. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu.
48. Soud v dané věci rozhodoval bez jednání, neboť k tomu byly dány podmínky dle ust. § 51 s.ř.s. Žalovaný a následně i žalobkyně v průběhu řízení před soudem projevíli souhlas s projednáním žaloby bez nařízení jednání.

49. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jí vznikly ve výši zaplaceného soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu